

MİLLİ EĞİTİM BAKANIMIZ SAYIN ZİYA SELÇUK'A AÇIK MEKTUP...

Bir ülkede eğitim sistemi düzelmedikçe gelişmekten, kalkınmaktan bahsedilemez. Bunun idraki içinde olan devletimiz, eskiden kibrit kutusu gibi tip proje okullar yerine saray gibi okullar inşa etti. Fatih projesi kapsamında sınıfları akıllı tahta ile donattı. Dağ başındaki köy okullarına dahi internet bağlantısı kurdu. Dünyada 17 milyon öğrencisine ücretsiz kitap ve tablet bilgisayar dağıtan nadir ülkelerden biri olmamıza rağmen eğitimde neden tökezliyoruz? Eğitimde bunca alt yapı yadırlarına eğitim konusundaki durumumuzu Sayın Cumhurbaşkanımız 4 Aralık 2016 ünü Bayrampaşa'da babası merhum Kaptan Ahmet Erdoğan'ın ismini taşıyan uluslararası eğitim kampusunun açılışında şöyle değerlendirmiştir. "Eğitimde gerçekten güzel binalar yaptık. Yüz binlerce öğretmen atadık. Okulları bilgisayarlarla, akıllı tahtalarla, donattık, öğrencilerimizi ve öğretmenlerimizi tablet bilgisayarlarla güçlendirdik, Taşınabilir eğitimden şartlı eğitim desteğine kadar pek çok imkânla pek çok öğrencimizin okulla buluşmasını sağlamaya çalıştık. Fiziki sorunları çözmeyi başardık ama aynı düzeyde **ZİHİNLERİ GÜÇLENDİREMEDİK**, Eğitimin mantalitesinden memnun değilim" diye üzüntülerini belirtmiştir.

Yukarıda saydığım ve Sayın Cumhurbaşkanımızın da sözünü ettiği bu imkanlara rağmen, bu imkanlara sahip olmayan bir Afrika ülkesi olan Senegal, PISA 'nın tesbitine göre neden bizden ileride, biz neden Senegal'den gerideyiz?

Eğitim dışında sağlıkta, ulaşımda, enerjide, devrim niteliğinde başarılar gösterdiğimiz, hatta ve hatta asırlık borç prangası İMF halkasını bile boynumuzdan çıkarıp attığımız halde eğitimde neden tökezliyoruz? Bu sorunun bir cevabı olması gerekir.

Bu sorunun bir çok cevabı var da ben bir tanesini izah emeye çalışacağım. Bugün Sağlık Bakanı deyince ilk akla gelen Sayın Recep Akdağ, ulaştırma deyince de ilk akla gelen Sayın Binali Yıldırım, Ekonomi deyince Sayın Ali Babacan, Sayın Mehmet Şimşek akla gelirken siz, Milli Eğitim Bakanı deyince akla gelen bir Milli Eğitim Bakanının ismini verebilir misiniz? 55 yıllık meslek hayatımda ismi belleklerden silinmeyen üç tane MEB bakanı vardır. Biri rahmetli Tevfik İleri (Bizden önceki kuşağın unutmadığı isim) Avni Akyol, diğeri de Allah uzun ömürler versin Mehmet Vehbi Dinçerler'dir. Bunların dışında bakanlıkta izi olan belleklerde yer tutan bir bakan ismi söyleyebilir

misiniz? Son onaltı yılda Erkan Mumcu'dan Sayın İsmet Yılmaz'a kadar 6 tane bakan değişti. Bunların ismini hatırlayanız var mı? Neyise ben hatırlatayım: Erkan Mumcu, Hüseyin Çelik, Nimet Çubukcu, Ömer dinçer, Nabi Avcı, İsmet Yılmaz.

Dersaneler Milli eğitimin en önemli kamburu idi. Dersane sahipleri dışında öğretmeni, öğrencisi ve velisi herkes dersanelerden şikayetçi idi. Ama dersanesiz de olmuyordu. Bu sektörün en büyük pastası da hizmet hareketi kılığına giren FETÖ terör örgütünün elinde idi. Muhafazakar ailelerinin çocuklarının gittiği FETÖ dersaneleri hem halktan, hem de bürokrasiden çok büyük destek gördü ve büyüdü de büyüdü. Bu büyümenin sonucu hem ülkenin parasını sömürdü, hem de çocuklarını çaldı. Sadece dersanelerle mi ? Hayır. On beş tane üniversitesinin yanında en büyük okullaşma oranı da bunlarda idi. Her alanda olduğu gibi eğitim alanında da bir paralel eğitim sistemi oluşturmuşlardı.

Bunun farkına varan devletimiz dersaneleri kapatma konusunda düğmeye bastığında yeri göğu inlettiler. Olimpiyat gösterileri ile stadyumları dolduran bu ihanet şebekesi büyük bir güç zehirlenmesi içine girdiler ve kendilerini devletten daha güçlü oldukları zehabına kapıldılar. Ama şunu hesaplayamadılar. Devletle güreşmek, dağlarla güreşmekten daha zordur. Dersanelerle başlattıkları savaşı 15 Temmuzda kazanırız dediler ama bir daha belini doğrultumayacak şekilde kaybettiler. Bu savaş gerekliydi. Bu savaşı devletimizin kazanması gerekirdi ve çok şükür de kazandı.

Ancak eğri oturalım, doğru konuşalım. Dersaneleri kapatmakla yerine bir şey koyabildik mi? Dar gelirli aile çocukları için ücretsiz Manisa'da Manisa belediyesine ait MABEM, Soma'da Soma belediyesine ait SOBEM dersanelerini kuran, Balıkesir'de de BABEM dersanesinin kurulmasına vesile olan bir dersaneci olarak dersanelerin yerini maalesef ve maalesef okullarla kapatamadık.

Eğitimin koltuğunda oturanların. " Evet kapattık, dersane ihtiyacını karşıladık" diyebilirler. Ama inandırıcı olamaz. İspatı ise; başka illere gitmeye gerek yok. Manisa'da eskiden dersane sayısı iki elin parmağını doldurmazken, bugün dersanelerin yerine açılan etüd merkezlerinin tam sayısını bilmiyorum ama sayısı dört elin parmaklarından daha fazla olduğunu söyleyebilirim. Manisa 'da bütün apartman altları etüd merkezi oldu. Aile doktoru gibi aile öğretmenleri oluştu. Özel ders için eve gelip giden

öğretmenler bir tarafa, değişen bir şey oldu mu? Kaldığı dersane ücretleri bugünkü etüd merkezlerinden ve özel maliyetlerinden daha düşüktü.

Her zaman ifade ettiğim gibi bugün velilerin en yumuşak karnı çocuklarının eğitimi ve sağlığıdır. Çocuklarımızın sağlığı söz konusu olduğunda veremeyeceğimiz organımız yoktur. Eğitimi konusunda da lokmamızdan, giyimimizden ve en zaruri ihtiyaçlarımıza kadar yapamayacağımız fedakarlık yoktur. Nitekim fedakarıklarımızı sonuna kadar zorluyoruz. Ki bu durumların birebir yakinen şahidiyim. Bir yerde talep varsa, arz olacaktır. Ülkemizde dersaneler ve etüd merkezleri bir talebin sonucudur.

Hem okul müdürlüğü hem de dersanecilik yapan biri olarak bir tesbitimi sizlere arz edeyim. Okulda bir öğretmenin mazereti nedeniyle derse gelmeyeceğini duyan öğrenciler sevinçlerinden “ Oley!!!” diye çığlık atarlar. Dersanede öğretmen derse gelmezse öğrenciler topluca müdürün odasına doluşurlar: “ Hocam öğretmenimiz niye derse gelmedi!” diye.

Okullarla, dersaneler ve özel okullar arasındaki farkı bir İran Atasözüyle izah etmeye çalışayım. “ **Ez tü hareket, ez tü bereket. hareketin olmadığı yerde başarı ve bereket olmaz.**” Bugün okullarımız rekabetçi değildir. Bir milyon 60 bin öğretmenin hepsi başarılı mı? Siz hiç başarısızlığı nedeniyle sistem dışında bırakılan bir öğretmen duydunuz mu? Ama özel eğitim kurumları, verim alamadığı öğretmeni sene sonu sistem dışında bırakabiliyor. Manisa ‘da sene sonunda bir öğretmenin başarısızlığı nedeniyle sitem dışına veya geri hizmete çekildiğini duydunuz mu? Bir yerde lokmanını rizikosu yoksa orada bereket, başarı yoktur, atalet vardır. İnsanlar için iki yaptırım gücü vardır. 1- Allah korkusu ki viçdanen kendini heaba çekmesi. 2- Kanun korkusu. Ya ikisi de yoksa? Bunun da cevabını siz okuyucularıyla çekirdekten eğitimci, yeni Milli Eğitim Bakanımız Sayın Ziya Selçuk’a bırakıyorum.

Yeni bir döneme girerken eğitimin mutfağından gelen Milli Eğitim Bakanımızı da eğitimde yapılacak atılımlar konusunda son şans olarak görüyorum ve yeni bakanımızdan ülkemiz eğitiminin geleceği için umutluyum. Zira Milli Eğitim Bakanlığı koltuğına oturacak bakanın bir okulun nasıl idare edildiğini ve okul müdürlerinin ne şartlar altında okulları idare ettiklerini bilmesi gerekir. Okulun eğitiminden, kapı, cam çerçevesine ve boyasına kadar okulun bütün problemleri okul müdürlerinin omzundandır. Bakanımız Sayın Ziya

Selçuk eğitimin her kademesinde görev yapmış bir meslektaşımız. Nitekim öğretmen arkadaşlara yazdığı mektubunda: “ **kısacası ömrüm okullarda eğitim ortamında geçti. İcinizden bazı öğretmen arkadaşlarımla bir çok çalışmada aynı havayı teneffüs ettik, aynı mekanları paylaştık. Sizlerin neler hissettğinizin, neler düşündüğünüzün farkındayım.**” hitabı beni umutlandırdı.

İnşallah Sayın Ziya Selçuk hakkında umduklarımız, eğitimimiz adına bulduklarımız olur.

Başta Sayın Cumhurbaşkanımız olmak üzere yeni dönemde görev alan bakanlarımıza ve Milli Eğitim Bakanımız Sayın Ziya Selçuk beyefendiye başarılar diliyorum. Ülkemiz adına vereceğiniz hizmetlerde Allah yardımcınız olsun. www.kadirkeskin.net